

עפ"ג 35064-12-24 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עפ"ג 35064-12-24

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
המבקש:	פלוני
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ח' טרסי, ע' דרויאן-גמליאל ו-א' אורן) בתפח"ע 48155-11-22 מיום 05.11.2024 כ"א כסלו התשפ"ה (22 בדצמבר 2024)
תאריך הישיבה:	
בשם המבקש:	עו"ד ארז בן ארויה
בשם המשיבה:	

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ח' טרסי, ע' דרויאן-גמליאל ו-א' אורן) בתפח"ע 48155-11-22 מיום 05.11.2024; בגדרו הושתו על המבקש חמישים ושבעה חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. יצוין כבר כעת, כי בשל סד הזמנים שבו הוגשה הבקשה שלפני ועל מנת שלא לייתר את הדיון בה, בהחלטתי מיום 17.12.2024 הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר בלבד שהושת על המבקש, עד למתן החלטה אחרת.

רקע והשתלשלות העניינים

1. המבקש הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בכך שבשלוש הזדמנויות שונות במהלך שנת 2022, פגע מינית בבתה הקטינה של בת זוגו דאז, ילדת דצמבר 2008. בקיצור נמרץ יתואר, כי על-פי ממצאי הכרעת הדין, המבקש ביצע מעשים מגונים במתלוננת בכמה הזדמנויות שונות, תוך שבאותם מקרים הוא ציין לפניה את חשקיו ורצונותיו ביחס אליה. אם לא די בכך, המבקש

הורשע בכך שבחלק מאותם מקרים המתוארים לעיל, עישן יחד עם המתלוננת סיגריות אשר הכילו סם מסוג קנאביס. בגין מעשים אלה הורשע המבקש בעבירות של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה שטרם מלאו 16, לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירות של הדחת קטין לסם, לפי סעיף 21(א)(1) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג-1973.

2. בנתון לאמור, בית משפט קמא קבע כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע המבקש, הם ערכים חברתיים בסיסיים ביותר, ביניהם שלומם הפיזי והנפשי של קטינים והאוטונומיה שלהם על גופם, וביתר שאת במסגרת התא המשפחתי. בהקשר זה הודגש, כי המבקש ניצל את תחושות האמון של המתלוננת וכן את מצוקותיה על-מנת לספק את דחפיו המיניים, ללא כל אמפתיה וללא כל מחשבה בדבר הנזק שהוא עלול לגרום לה. עוד הודגש גילה הצעיר של המתלוננת בעת הפגיעה, למול גילו של המבקש, וכן העובדה שלא מדובר היה באירוע חד-פעמי, אלא במסכת אירועים מתמשכת. בהתאם, בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין ארבעים וחמישה לבין שבעים ושניים חודשי מאסר בפועל, לצעד ענישה נלווית.

3. במסגרת גזירת עונשו של המבקש בגדרי המתחם, בית המשפט שקל מחד גיסא את היעדרו של עבר פלילי; את אורח חייו הנורמטיבי של המבקש; וכן את נסיבותיו האישיות, לרבות הקשיים הכלכליים והאישיים שעמם הוא התמודד. ואולם, מאידך גיסא, בית המשפט נתן דעתו לכך שהמבקש נמנע באופן מוחלט מלקיחת אחריות על מעשיו. בהקשר זה הוטעם, כי אין עוררין על כך שלמבקש עמדה הזכות לנהל את ההליך הפלילי במלואו וכראות עיניו. לצד זאת, הובהר כי ברי שאין הוא זכאי להקלה הניכרת שבית משפט נכון להעניק, למי שנוטל אחריות וחוסך את הצורך של המתלוננת במתן עדות. כמו כן הודגש, כי הסיכון העתידי בעניינו של המבקש אמנם אינו מוערך ברף הגבוה אלא ברמה בינונית נמוכה, אך יחד עם זאת, קיימים גורמי סיכון רבים ומשמעותיים, כפי שאלה פורטו בתסקיר שירות המבחן. לאור האמור לעיל, הושתו כאמור על המבקש חמישים ושבעה חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית.

טענות הצדדים

4. המבקש, אשר לטענתו ערעורו נסוב הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין, טען כי רף ההרשעה בניהול תיק פלילי הוא מעל לכל ספק סביר, ואין מחלוקת כי הרשעתו נסובה אך על עדותה של המתלוננת. בהקשר זה נטען, הן בכתב, הן בדיון שהתקיים לפניי, כי המשיבה לא סיפקה ולא בדל של ראיה אחת, אלא הסתכמה רק על עדותה של המתלוננת וחיזוקה באמצעות עדות אמה, מבלי שהובאה ולו "ראיה פורנזית, הודאה, הקלטה או סרטון, אין תיעוד של מעשים, אין עדים". לסיום, המבקש הדגיש כי הוא דבק בגרסתו לאורך כל הדרך, ולשיטתו יש מקום לבחון בשנית את סוגיית הרשעתו בהכרעת הדין. נטען, כי יש בטעם זה כדי להצדיק את עיכוב ביצוע ריצוי עונש המאסר ואת תשלום הפיצוי שהושתו על המבקש עד להכרעה בערעור.

5. המשיבה מצידה הביעה התנגדות לבקשה לעיכוב ביצוע. בדיון שהתקיים לפניי, טען בא-כוח המשיבה כי לעניין עיכוב תשלום הפיצוי, יש לדחות בקשה זו על הסף ולו רק לנוכח העובדה

שהמתלוננת לא צורפה כמשיבה להודעת הערעור. לעניין עיכוב ביצוע עונש המאסר נטען, כי הכרעת הדין של בית משפט קמא מפורטת וברורה, ולפיה הוכח כי המבקש הורשע מעל לכל ספק סביר. בהתאם, נטען כי טענותיו של המבקש לעניין הטעויות שלכאורה נפלו בהכרעת הדין, לא מתכתבות עם הכרעותיו הברורות של בית המשפט. זאת ועוד, נטען כי ערעורו של המבקש נסוב למעשה אך על הכרעת הדין, ובמצב דברים זה, בשים לב להכרעת הדין המפורטת של בית המשפט ולמשך עונש המאסר שהוטל על המבקש, ספק רב אם הערעור יתייתר ככל שלא תתקבל הבקשה דנן.

דין והכרעה

6. לאחר שמיעת טענות הצדדים, ולאחר שנתתי דעתי לנסיבות העניין בכללותן ולאמות המידה שנקבעו בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: עניין שוורץ), מצאתי לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע, כמפורט להלן.

7. כידוע, נקודת המוצא היא שמי שהורשע בדין יחל בריצוי עונשו באופן מידי ובסמוך ככל הניתן למועד מתן גזר הדין, ואילו עיכוב ביצוע העונש הוא בגדר חריג לכלל זה. כפי שנקבע בעניין שוורץ, בעת בחינת בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בית המשפט ייתן דעתו למספר שיקולים, וביניהם חומרת העבירות ונסיבות ביצוען; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט; ונסיבותיו האישיות של המבקש. בתוך כך, הובהר לא אחת כי בית המשפט יטה שלא לעכב עונש מאסר ממושך (ראו, מיני רבים: ע"פ 7688/23 קוינגטון נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-13 (12.12.2023)).

8. ומכאן לענייננו. יאמר מיד, כי הכרעת הדין המפורטת של בית משפט קמא, אשר ניתנה פה אחד - מבוססת על הראיות שהובאו לפני בית המשפט ועל ממצאי עובדה ומהימנות אליהם הגיע בית המשפט, וזאת מתוך התרשמותו הישירה והבלתי-אמצעית מהעדים שהעידו לפניו. במצב דברים זה, ובשים לב לכך שכלל ערכאת הערעור איננה נוטה להתערב בקביעות עובדתיות, לא ניתן לקבוע כי סיכויי הערעור על הכרעת הדין הם מן המשופרים, וזאת כמובן מבלי לטעת בכך מסמרות.

9. יתר על כן יודגש, כי על המבקש נגזרה תקופת מאסר ממושכת. הדעת נותנת, כי אף אם יופחת עונשו של המבקש בסופו של דבר, ואינני נוקט כל עמדה בנדון, הרי שבלאו-הכי הוא צפוי לתקופת מאסר בת מספר שנים. בנסיבות אלה, החשש שמא המבקש ישלים את ריצוי עונשו בטרם יישמע ערעורו מצטמצם משמעותית.

10. אשר לבקשת המבקש לעיכוב ביצוע תשלום הפיצוי למתלוננת, הלכה היא עמנו שבית משפט זה לא יורה על עיכוב ביצוע תשלום פיצויים לנפגע העבירה אלא בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת. כמו כן, השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע פיצוי לנפגע העבירה דומים לאלו הנשקלים בעיכוב ביצוע פסק דין כספי בהליך אזרחי, קרי על בית המשפט לשקול את סיכויי הערעור ואת מאזן הנוחות (ע"פ 77/19 רחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (07.01.2019)). בנתון למסקנתי לעיל בעניין הערכת סיכויי הערעור בעת זו,

ובהיעדר טעם מבורר לפיו מאזן הנוחות נוטה באופן שאינו משתמע לשתי פנים לטובת המבקש, ברי כי אין כל הצדקה לעיכוב ביצוע תשלום הפיצויים.

11. סוף דבר: הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית בזאת. למען הסר ספק, על המבקש לשלם את הפיצוי למתלוננת, כפי שנקבע על-ידי בית משפט קמא בגזר הדין. המבקש יתייבב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 05.01.2025 עד השעה 10:00 בימ"ר/ביס"ר הדריס, או במקום אחר על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 074-7831077 או 074-7831078.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשפ"ה (25 דצמבר 2024).

חאלד כבוב
שופט